

temmelig betydelig Forsøgelse i deres Indtægter, dersom de i sin Tid skulle kunne spare Rentier og Udbrug af de Statsstilbud, de have faaet.

Winther: Jeg skal ikke være saa vidtløftig som de to ærede foregaaende Talere efter den Hensigt, som er gjort af den ærede Formand om at ende Forhandlingen; men jeg bliver dog nødt til at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de to Vindringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, og som ere bleven modarbejdede fra forskjellige Sider. Hvad angaar Forslaget under Nr. 93, vil jeg kun sige dette, at man her i Thinget har vedtaget at henvise Sagen til Ministeriet, efter at Vedkommende havde tilveiebragt de Oplysninger, som man forlangte, skulde tilveiebringes, for at man vilde gjøre dette. Den ærede Minister siger nu: „Ja, men det var kun en Tilfældighed, her var kun 58 tilstede, af hvilke 39 stemte for og 19 imod. Dersom man vilde argumentere paa den Maade, skulde jeg imidlertid kunne paavise mange Tilfælde, hvor Ministeriet med Kyschaand har taget imod, hvad der ved Afstemningen kun havde een Stemmes Overvægt, og hvor der heller ikke var noget meget talrigt Møde. Jeg tror ikke, at det er værdt at sigte. Bevillingerne paa den Maade, man kan da finde ubelæilige Argumenter til begge Sider, det vil jeg altsaa rent lade ligge.“ Hvad der forekommer mig at være agtværdigt, er den Hæderlighed, hvormed man har forfulgt denne Sag, og jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man har en vis Veiledning i den Henseende fra Ministerens Side; men jeg skal imidlertid indrømme, at den hidrører fra et Tidspunkt, som var noget forskjelligt fra det nuværende. Det er gaaet med denne Sag, ligesom det gik med Invalidesagen. Da Krigen var begyndt, og lige efter at den var begyndt, gav man Udfigt til den mest glimrende Hjælp for dem, der skulde være saa ulykkelige at blive Invalider; dengang, da Stormfloden havde været, mødte Ministeren her og gjorde en Meddelelse til Thinget angaaende Stormfloden, og han gjorde da opmærksom paa, at der forelaa en Opgave af den Bestaaffenhed, at den krævede siebliffelig og hurtig Hjælp, og som ifølge sit Omfang var af den Bestaaffenhed, at Staten maatte træde til, og han sagde dernæst: „Jeg mener naturligvis hermed den Opgave at beskytte de paa-gjældende Landsdele, der jo væsentlig ville være Hollands og Falters Sydkyst samt Wes, og Hjælpen skulde gaa ud paa at give Midler til at fremme Digebygningen for at beskytte Beboerne i deres Foretagender. Det var den Dag, da Stormfloden nylig havde været, og da Fjølfsen var levende, men nu er der gaaet nogen Tid hen, og saa stiller Sagen sig anderledes. Det gaar altsaa her, som med Invalidesagen, senere søgte man at prutte paa de Fordringer, som kunde gjøres fra Invalidernes

Side, og saaledes gaar det ogsaa i denne Sag. Jeg skal tilføie, at det forekommer mig, at der er noget Ubilligt i den ærede Ministers Betragtning af denne Giendoms Bærdi, thi det er dog opløst, ved Lagation, at der er 150,000 Kr. værd i sin nuværende Tilstand, før den bliver udstiftet, og at den vil stige betydeligt i Værdi, naar Udskiftningen har fundet Sted. Det forekommer mig altsaa, at man ikke kan sige, at der slet ikke er nogen Sikkerhed for Statens Ber. Naar Ministeren aldeles ikke vil anerkjende, at det ligeoverfor dette Saan paa de her foransførte Betingelser har synderlig Betydning, at der staffles et større Statteobjekt tilstede, saa indrømmer jeg vel, at det ikke siger stort, men Hjælpen der skal ydes, er heller ikke overmaade stor, naar man ser den fra et høiere, fra Statens Standpunkt. Derimod har den stor Betydning for dem, der have ladet udføre dette Foretagende, som har været til Nytte for Landet, idet det jo har vist sig, at der er indvundet en Værdi af 150,000 Kr. Det forekommer mig, at den Udfigt, som den ærede Minister har givet over denne Sag, og den Omstandighed, at Thinget med bedste sigende Interesse har forfulgt Sagen og tilsidst har henvist den til Ministeriet, maatte tale for, at man kunde gaa ind paa at gjøre et Skridt, som her er foreslaaet. Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Punkt, men gaa over til Forslaget under Nr. 12, med Hensyn til, hvilket jeg ogsaa skal fatte mig kort. Det ærede Medlem for Valborg Amts 5te Valgtreds (B. Holm) anbefalede Sagen varmt; men jeg maa tilstaa, at jeg tror, at hans Ven, den Mand, som han skænkede saa megen Beundring, maatte ønske, at han ikke havde anbefalet den, thi det tror jeg, at Manden vilde have været bedre tjent med. Det ærede Medlem lagde vel Mærke til, at vor ærede Formand for Finantsudvalget (Berg), der ikke har været med til at stille dette Forslag, og heller ikke tidligere har ytret nogen særegen Interesse for, at det skulde komme til, at gaa igjennem, siebliffelig greb den overordentlig snilde Udvei for dem, der ikke ville have, at Forslaget om de 4,000 Kr. skal gaa igjennem, at han sagde: „Lad os brække det midt over til 2,000 Kr. og give det ene Tusinde nu, ethi vi kunne jo ikke Diebliffet forandre Vindringsforslaget, og derefter ved Tillægsbevilling give det andet Tusinde.“ Ved samme Leilighed beundrer jeg den mekaniske Dygtighed, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) udfolde, thi han havde en bestemt Plan over, hvorledes Arbeidet skulde udføres, og hvorledes Manden skulde forbedre hele Maskinen og derhos skulde laae en ny af en noget anden Art. Den ene kostede saa og saa Meget, og den anden kunde saa passende komme til, at koste noget Lignende, som kunde der endda spares Noget paa de 2,000 Kr. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke er saaledes inde i Mekaniken, at jeg kan have nogen bestemt For-